

Най послѣ откъснѣ едно отъ бѣлыгѣ
костяны копчета на сегрето си, написа
отъ едиктѣ сѣранѣ *Сибирѣ*, а отъ дру-
гѣтѣ *Софія*, и го подвѣрли на въздухъ.
И като паднѣ прѣдъ нозѣтѣ му, зе го и
прочете че бѣ паднѣло *Софія*. „Тѣй бы-
ло описано“ рече и като угаси свѣщѣта
разтреперанѣ, подписа, опипомѣ на прок-
летѣтѣ онѣзи книгѣ четиринадесетѣтѣ
буквы на бесчестіето си. Подирѣ това
прибѣрза да си легне и тегли покрывкѣ-
тѣ си врѣзѣ лицето си, защото бѣ нас-
трѣхнѣлъ и скѣрцаше съ зѣби, и въз-
дышаше отъ дълбокѣ душѣ. Но малко
по малко уталожѣ ся, вѣщѣи ся и заспа
дълбоко. На присѣмнуваніе видѣ на сѣнѣ
че бѣше съ бащѣ си въ едикѣ улицѣ
пѣлихъ съ Поляцы, които бѣхѣ нарѣдены
наредѣ за да ги глѣдатъ като минуватѣ;
и като възви главѣ съгледа че ги по-
казвахѣ съ прѣстъ едикѣ на другы и ся
смѣяхѣ съ гласѣ. И баща му ся обѣр-
нѣ та го попыта: „Да ли сме смѣшны
нѣщо? защо ли ся подсмиватѣ? Волс-
ковци сѣ Волсковци.“ Внезапно пакѣ
баща му ся изгуби; но слѣдѣ малко ви-
дѣ го съ отсѣченѣ главѣ, че му Выка-
ше: Безчестіето е смѣръ! Ты си пове-